

opdat wij als
 ten uitkomen.
 te is in ons
 levensgebied
 uarde als de
 gen, om don
 ods te weder
 van Goliath;
 zelijks te on-
 ere door het
 om er tegen
 der Christus.
 en hart. Want
 ven. En niet
 maar wij zijn
 en, die in ons
 de menschen,
 dom strijden,
 iak tegenover
 noodig, dat
 aanwijst van
 en dien reus
 — zullen wij
 "king" noodig.
 Wij moeten,
 zyne woorden
 ude aan afs
 worsteling er
 ontwikkelen;
 onze Booze
 efde en hoog-
 es Gods daar-
 ainklijk pries-
 te ontmoeten;
 adert, des te
 wapenrusting,
 wak, dat wij
 ar dan moet
 groeien door
 tus, en het
 acht zijn: —
 Heeren der

v. A.

EVEN

teg mijn dank
 leredactoren.
 verleden week
 aangesproken,
 zich getroost
 maffie" en de
 eraan ook in
 daarvoor ar-
 leer Uitgever
 ekken. Voorts
 den te vallen,
 enigerlei wijze
 laarvoor mijn
 u in die brie-
 dschap gaven
 Ze gaven een
 kerk-gemeen-
 r.
 dentie is ter
 el buitenland
 academischen
 llen bekende
 t met interne
 gelegonheden
 gevallen als
 zittingen. Ik kan
 lers ophalen;
 ch niet. Ove-
 om thans pu-
 5r dezen ook
 elid van ten
 zonder pers-
 ik over deze
 treden; aan
 ik reeds lang
 ijke redenen
 n, dat ik over
 in. En tevens,
 en heeft met
 wat ten deze
 r waard, dan
 araan enkele
 overbezetten

Ik lees meditaties. Ik hoor verzuchtingen, ik constateer een cirkeling binnen zeker problemenkringetje in een deel van de grotere en kleinere orthodoxistische partij-pers binnen de Hervormde Kerk, waarvoor ik in onze pers geen plaats meer vind, omdat we daarvoor, hoe pedant dat ook wel door Prof. V. zal gevonden worden, te wetenschappelijk ontwikkeld en te nuchter en te natuurlijk zijn geworden. Het is geen wonder, dat predikanten in de Herv. Kerk, voorzover zij door de partijgroepering een eenzijdigen kant uitgedreven worden, zich van anderen onderscheiden gaan op een wijze, die met de natuurlijke vormgeving aan eigen positief karakter niets te maken heeft. Reeds vroeger („Keritaal en Leven") wees ik op frappante mismakingen van „tale Kanaans" (in kwaden zin) juist bij preek van den Geref. Bond. Ik geef toe, dat hierin verbetering gekomen is, maar de verbetering is nog niet een bekeering uit den wortel geworden. Wat ik nu nog lees, zowel in de stichtelijke stukken van „De Waarheidsvriend", nu en dan, als ook in verschillende Zondagsbladen van geref. richting, is herhaaldelijk van dien aard, dat ik verwondering niet alleen bij mijzelf constateer, maar ook veronderstel bij... andere schrijvers in ditzelfde orgaan. Is het dan wonder, dat eenvoudige menschen, die zóo opgevoed zijn, en die daarenboven door penvoerders en woordvoerders van gelijke luiwigheid en detailreingloosheid als Prof. Visscher is, gewend zijn aan een algemeene, maar steeds vage klagerij tegen de Geref. Kerken, vanzelf trekken naar een groepje, waar ze zich „thuis" wanen: Chr. Geref. of Kersteniaansch? De „zielsbehoeften" worden er beter bevredigd, zegt Prof. V.; wij, die de geref. ontwikkeling bij ons kunnen doortrekken langs natuurlijke weg (zonder kunstmatige „partij-kenmerkjes" en zonder negativistische zelfhandhavings-krampen ten aanzien van bepaalde stokpaardjes der Nederlandsche volkskrakelen), wij zien het anders: wij gelooven, dat er ginds meer naar den mond gepraat wordt, dat verscheiden dominees er minder natuurlijk de waarheid durven zeggen op bepaalde voor de volkswaardering critieke punten, dat er ginds vaker voor waarheid van den Heere God wordt uitgegeven wat doodgewoon menschelek onverstand is. De Geref. Kerken zijn niet populair, omdat ze te eerlijk of te ontwikkeld zijn,

leerbaar Dr H.
 tek op de Geref-
 woord nemen
 8.V. gezegd is,
 unsel, dat het
 in 1886 her-
 gevoeld, in de
 en volgt. Wie

in vergelijking namelijk met in aanmerking komende groepen. Ik weet, dat men deze zinnelij schrikkelij pedant vinden zal; ik weet ook, dat ik, om andere dingen mijzelf aanklagend voor God, téch met een rustig hart God durf danken, dat men bij ons de schare niet meer de nonsens voorzet, die elders als het summum der stichtelijkheid de ronde doet, zoolang het tenminste om het negativisme nog duurt.

De tegenstellingen zijn te onzuiver, en de ontwikkeling is daar, waar men het van kunstmatige partij-kenmerkjes hebben moet, te onnatuurlijk, dan dat het gedrag van een gedeelte der pupillen van groepsprekanten in de Herv. Kerk tot een opgericht teeken der waarheid geproclameerd zou mogen worden.

Hiermee zeg ik niets ten nadeele van de Herv. Kerk (eventueel citaat uit dit artikel neme ook deze volzin op), want ik weet, dat in de Herv. Kerk zelf tegenwastigheden als ik hier bedoel een groeiend verzet van eerlijke geesten is.

En overigens heb ik prof. V. te zeggen: dat, wat in de Herv. gemeente van het u niet onbekende Delft onder uw eigen leerlingen (volk en predikanten) geschied is en geschiedt, velen naar de Kersten-groep drijft, verbaast me niets. Maar juist daar kreeg de Chr. Geref. Kerk geen licht, juist daar kreeg de Geref Kerk vele overgangen uit de Herv. Kerk, juist daar zouden we u vriendelijk willen noodigen tot vergelijking van de waarde der individuele overgangen, juist daar wordt duidelijk, dat een jarenlang bederf van door en door onnatuurlijke „ontwikkeling" der partijgroepering in de Herv. Kerk de tegenstelling niet doet zijn: Gereformeerd of Chr. Gereformeerd, doch Gereformeerd of Kersteniaansch.

Dit verwondert ons niet. De Chr. Geref. Kerk heeft nu eenmaal niets eigens: zij hinkt naar twee zijden. En wat de Kerstengroep betreft: indien de hoogleraar Visscher nu heusch beweren wil, dat daar medicijn is tegen de Geref. Kerken en de Herv. Kerk en haar eenzijdigheid of gebrek, dan herhalen wij, met prof. Groshede: wie zoo ziet, die heeft ons vertrouwen inzake zijn rustige waarnemingsmogelijkheid niet meer.

Trouwens: waar moet men voor de Kersten-mentaliteit het meest zich schrap zetten? In de kringen van prof. Visscher (kerkelijk) en in die van de Chr. Geref. Kerk. En hoe teekenen de pro- en contra-groeperingen zich hier af? Naar den maatstaf van: ontwikkeling of gebrek aan ontwikkeling.

De politicus Visscher schijnt niet te zien, dat de Kersten-„theologie", och arme, slechts hen „naar de ziel bevredigt", die geestelijk óók in andere opzichten misgroeid zijn. Dat vlak voor de verkiezingen, deze hoogleraar zulke „lunen" trekt op zóo losse gronden, verbaast ons zoowel als wij een hoogleraar als een A.-R. politicus in hem ons herinneren. En het bevestigt ons in de overtuiging, dat Prof. V.'s critiek eerder uit momentele zielsbewegingen dan uit gerijpt inzicht ontspruit.

K. S.

De voorgestelde Gezangen.

I.
 De deputaten, die door de Synode van Arnhem benoemd werden voor de uitbreiding van den bundel „Eenige Gezangen", hebben in hun rapport ook enkele klassieke liederen opgenomen.

Zelfs nog meer dan men bij een vluchtige kennisgeving van hun bundel denken zou.
 Boven de Vide afdeeling zetten zij als opschrift: Enkele klassieke liederen. Maar daaruit moet men niet afleiden, dat er bij de gezangen, die zij voor de feestdagen en de lijdensweken voorstellen, geen klassieke zouden zijn.

Het lied: „O hoofd, bedekt met wonden", dat een weergave is van het Salve caput cruciatum van Bernhard van Clairvaux, kan toch zeker klassiek genoemd worden. Evenzoo het eerste der gezangen, die zij voor het Pinksterfeest voorstellen, dat een bewerking is van het Veni Creator Spiritus. Kan ook Paul Gerhard's „Hoe zal ik U ontvangen?" niet een klassiek lied heeten? En als het gezang van Scharp: „Alle roem is uitgesloten", klassiek is, dan toch zeker evenzeer zijn „Is dat, is dat mijn Koning?"

Het is, naar het mij voorkomt, een goede gedachte van deputaten geweest, ook uit den schat der klassieke kerkliederen een keuze te doen.

Voornamelijk denk ik hier aan het Te Deum en het Veni Creator.

Het verheugt mij, dat deze liederen ook voor onze kerken worden voorgesteld. Hoeveel eeuwen zijn ze reeds door de Christelijke kerk gezongen! Het Te Deum dateert uit het laatste der vierde eeuw en het Veni Creator is in de achtste eeuw ontstaan. En ze hebben zich niet alleen gehandhaafd in de Roomsche kerk, maar worden in verschillende vertakkingen der Christelijke kerk in den eeredienst aangeheven.

Nu vormen onze Gereformeerde Kerken toch ook een voortzetting van de oude Christelijke kerk en zijn ze eene der openbaringen — en de meest zuivere openbaring — van het lichaam van Christus, van de heilige algemeene Christelijke kerk. Het heeft op mij altoos den indruk gemaakt, dat wij door zulke oude en nog alom gebruikte liederen van den eeredienst uit te sluiten, ons separeren van de historie der kerk van Christus en van de thans bestaande openbaringen der kerk. Ons van die historie en van het geheel der kerk separeren, terwijl dit nergens voor noodig is.

Het kan plicht zijn zich los te maken van de geschiedenis en in het geheel der Christelijke kerk een geïsoleerde positie in te nemen. In de historische ontwikkeling der kerk hebben dwaling en zonde haar werkingen uitgeoefend en zelfs een groote macht verkregen. Tal van dingen dan ook, die in die historie opkwamen, zijn en worden door ons verworpen. Wij erkennen, dat wij over

deze geschiedenis het oordeel van Gods Woord moeten laten gaan en wat voor dat Woord niet bestaan kan, hebben uit te zuiveren. En al moeten we dan nog zooveel van het historisch geworden op zij zetten en al wordt onze positie in het een of ander opzicht dan nog zoo geïsoleerd, we mogen geen oogenblik aarzelen. Breuk met het verleden en isolement in het heden kunnen roeping zijn en ze zijn roeping, wanneer ze door Gods Woord worden geboden.

Maar deze klassieke liederen kunnen toch bezwaarlijk gerekend worden tot het verkeerde, dat in de geschiedenis der kerk is opgetreden en waar we ons van moeten losmaken. De inhoud is overeenkomstig de Heilige Schrift en dat ze, al is de inhoud Schriftuurlijk, toch in den eeredienst niet zouden mogen gezongen worden, is nog niet aangetoond en kan ook moeilijk aangetoond worden. Wat reden is er dan om ze prijs te geven? Moeten we niet veel eer deze schoone en met recht beroemd geworden liederen met dankbaarheid voor onzen eeredienst aanvaarden? Zijn ze geen gaven Gods aan Zijn Sion?

Wanneer we dat doen, dan komt ook in het zingen der gemeente in den eeredienst onze eenheid uit met de kerk der eeuwen en de eenheid, die er, bij alle verschil, tusschen ons en de andere openbaringen der algemeene Christelijke kerk bestaat. Dat vind ik een mooie en heilzame gedachte. Ook in den zang tot eere van God en van Zijn Christus treedt dan de catholiciteit van Christendom en kerk, die wij gelooven en belijden, aan het licht.

Nu zal deze of gene de opmerking maken, dat ook in het zingen der psalmen onze eenheid met de kerk van het verleden tot openbaring komt. Ik ben het met deze opmerking natuurlijk eens. In het gebruiken der psalmen blijkt onze eenheid niet alleen met de kerk van den Nieuwen Dag, maar zelfs met die van het Oude Testament.

Als wij echter de heerlijke liederen, die in de kerk der Nieuwe Bedeeing zijn geboren en die in haar eeredienst een plaats hebben gekregen, niet buiten den zang der gemeente stellen, maar daarin opnemen, komt daardoor nog meer onze eenheid uit met de kerk van het Nieuwe Verbond.

In verband met het gezegde wijs ik er nog op, dat onze kerken reeds een klassiek lied hebben opgenomen. De Avondzang dateert uit de oude Christelijke kerk. Hij is een navolging van een avondlied van Ambrosius.

Ik denk echter niet alleen aan het Te Deum en het Veni Creator, maar ook aan het: „Een vaste burcht".

Het is niet zoo oud als de beide andere, die ik noemde. En het gebruik er van beperkt zich tot de kerk der Reformatie. Maar dit lied van Luther is het klassieke lied van het Protestantisme geworden en als wij het konden invoeren, zouden wij daardoor den band laten spreken, die ons aan de Reformatie en aan de kerken, die uit de Hervorming zijn voortgekomen, verbindt.

Het is mijn doel in deze artikelen eerst iets te zeggen over het Te Deum, daarna over het Veni Creator en eindelijk nog eenige opmerkingen over de voorgestelde gezangen te maken.

J. THIJS.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

Het kapitaal en ons dagelijksch brood.

I.

Gods groote werken in ons economisch leven en het kapitaal.

Op dit moment, lezer, dat u met dit artikel begint, moet u eens denken aan al die menschen, die zich in uw naaste omgeving — in dorp of stad — bevinden. Van al die duizenden rondom u, die in trams of auto's, in winkels of in huis, of ook op hun ziekbed, zich bevinden, gaat de adem als bij u. De Heilige Schrift zegt, dat God n u óók al die Nederlanders den adem in de neusgaten geeft en dat Hij hun ook kleding en voedsel en de plaats humer woning beschikte.

Dat is maar niet een vroom praatje — neen het is het meest zakelijke antwoord dat iemand geven kan op de vraag: hoe komt u aan dat huis, hoe komt u aan voedsel en kleding?

Als we 's avonds in Amsterdam in de tram zitten en we zien dien wir-war van lichtjes en van menschen in dat groote menschen-mierennest, dan duidt het ons bij de gedachte aan wat dáár wordt geleefd en geleden.

Niemand komt dan op de idee om aan al deze menschen te vragen naar hun vermogen en naar hun bedrijf en naar de middelen van bestaan. Een beschrijving te geven van den economischen toestand van de bewoners van één straat maar... dat zou verre onze krachten te boven gaan.

En vraag er een Amsterdammer niet naar of hij het economisch bestaan van zijn mede-Amsterdamers eens wil uiteenzetten — zooals men op een dorpje iemands bezit en uitgaven en inkom-

sten wel pleegt te bepraten en te berekenen — want hij zal u zeggen: ik ken niet eens al de straten van Amsterdam, ik ken ook niet eens mijn bovenbuurman... wat gaan mij ook die persoonlijke economische gegevens van die duizenden aan. Onze kennis is beperkt ook op economisch terrein en we moeten ons in die dingen beperken tot menschen, die ons op een of andere manier nader komen te staan op economisch gebied.

Maar ook de menschen op de dorpjes zouden nog naar opkijken, als ze eens precies haarfijn en wetenschappelijk dat wonder economische leven van ieder mensch van hun dorpje moesten beschrijven. Laat ze maar eens beginnen met voor ieder een balans op te maken van de laatste tien jaren. Wat een gecijfer zou dat geven! En zelfs de personen in kwestie zouden lang niet allen de gegevens kunnen verstrekken — terwijl niemand alle gegevens van zijn economische leven zou kunnen opgeven. En toch hebben ze de laatste tien jaar geld ontvangen en uitgegeven, ze hebben gegeten en gedronken, ze waren gekleed en betaalden huis-huur. Van dag tot dag hebben ze dat alles ontvangen en straks is er niemand, die het meer kan narekenen. Stel eens, dat een Vader en Moeder, die vijf kinderen hebben, eens gaan berekenen wat deze zeven menschen aan economische goederen nog zullen moeten ontvangen in hun leven. Stellen we het gemiddelde bedrag voor dagelijksch onderhoud op slechts 50 cent per persoon. Dan krijgen we bijv. deze berekening:

Vader leeft nog zeg 40 jaar:	is	40 × f 182,50 = f 7300
Moeder " " " 20 " "	"	20 × „ 182,50 = „ 3650
Van de kinderen A 60 " " "	"	60 × „ 182,50 = „ 10950
B 30 " " "	"	30 × „ 182,50 = „ 5475
C 40 " " "	"	40 × „ 182,50 = „ 7300
D 20 " " "	"	20 × „ 182,50 = „ 3650
E 40 " " "	"	40 × „ 182,50 = „ 7300
Totaal f		45625

Dat is dus bijna 50.000 gulden nodig! Wanneer deze ouders arbeidersmenschen zijn, dan plegen ze niet zulke berekeningen te maken. Zij leven bij den dag — en hun kinderen moeten ook maar door arbeid hun brood verdienen.

Maar wanneer de menschen een kapitaalje (vermogen) hebben — en vijf kinderen — dan durven ze wel eens zoo te rekenen alsof hun kinderen van hun kapitaalje moesten onderhouden worden. Als gegoede menschen rekenen ze wel één gulden per dag. En dan schrikken ze van die som, dan wordt het honderdduizend gulden! Waar moet dat vandaan komen. O wee als ze dan van Heer Mammon hun levensonderhoud in het economische verwachten. Dan gaan ze dezen harden heer dienen en dan gaan ze grooteren voorraad verzamelen voor vele jaren... evenals de rijke dwaas. Maar de Heere Jezus verhaalde die gelijkenis om Zijn discipelen te leeren, dat het „niet in den overvloed“ (het kapitaalje) gelegen is, dat iemand leeft uit zijn goederen.

Werkelijk, het zou er maar duister uitzien als ieder mensch moest bestaan van zijn „kapitaalje“.

POPULAIR-WETEN - SCHAPDELIJKE SCHETSEN

De nieuwe organisatie van het Roomsche Jeugdwerk. II.

Het Patronaat (De K. J. C.).

„Wij hebben voorgeschreven, dat er voor alle jongens van 12—17 jaar in de parochie één parochiale jeugdvereniging wordt gesticht, die den naam draagt van K. J. C. dat is: Katholieke Jongens Centrale.“

Aldus vangt de Aartsbisschop zijn Augustusboodschap aan.

Zoo op het oog schijnt het alsof hier een nieuwe organisatie wordt gesticht. Toch is dit niet het geval. De K. J. C. is de voortzetting van het z.g. Jongenspatronaat.

Deze instelling dateert van 1902. Toen hield mgr. Callier, destijds Vic. Gen. van het Bisdóm Haarlem te Alkmaar een rede over: De zorg voor de schoolvrije jeugd. De op dezen Katholiekendag gehouden rede sloeg in. Allereerst werden in het Bisdóm patronaten opgericht, waarin de jeugd boven 12 jaar bijeengebracht werd. In 1903 kregen ook in het Aartsbisdóm Utrecht de Patronaten vasten voet, terwijl op den Helmondschen Katholiekendag in 1905 uitsluitend over de Patronaten gehandeld werd. En in datzelfde jaar gaf Paus Pius X over dit werk zijn Apostolischen zegen, schrijvende: „Wij prijzen het werk der Patronaten ten eerste aan, als een voor deze tijden noodzakelijk middel om het geloof en de godsvrucht in de harten der jongeren te bewaren en te vermeerderen“. Inmiddels was in 1904 het eigen tijdschrift „Het Patronaat“ verschenen. Naast dit Leidersblad verscheen in 1909 een gemeenschappelijk Jeugdblad „De Jonge Wacht“, dat in 1931 een oplage van 15000 ex. had.¹⁾

Wat beoogde nu het Patronaatwerk? Gelijk de Paus reeds aangaf ging het om het bewaren

Niet dat opgespaarde geld is de onderhouder van ons leven, maar de Heere.

En de Allerhoogste doet dat door middel van de bedrijven en de loonen en de inkomsten van handel en industrie — en van landbouw, veeteelt, visscherij, tuinbouw, ja op duizenderlei wijze. Zeer weinige menschen leven van hun kapitaalje — miljoenen leven van kleine bedrijfjes en van arbeid in eigen bestaan of in loondienst.

Van al dat loopende geld, van al die verhandelde waar, van al die zelfgekweekte levensmiddelen onderhoudt God de miljoenen in Nederland.

De wetenschap, die dit groote werk Gods in concreto wil gaan onderzoeken, zal spoedig erkennen, dat Gods werken zeer groot zijn, dat geen mensch dat alles met zijn verstand kan bevatten.

En wat is Nederlands bevolking dan nog bij die miljoenen Duitschers, Engelschen en Franschen? Denk u vanavond daarginds in het Westen — waar de zon wegzoekt om boven Amerika te schijnen — denk u daar de miljoenen die nu middag hebben — wat een menschen in New-York.

En zie dan naar het Verre Oosten waar al die Chineezers (één vijfde deel der gansche menscheid) en de miljoenen Indiërs in diepe nachtrust liggen.

En allen leven, allen hebben hun adem in de neusgaten — allen hebben meer of minder voedsel en kleeding en woning gehad vandaag. Met den rondgang der middagzon over den aardbol heeft vandaag de gansche menscheid achtereenvolgens het middagmaal gebruikt.

Hoe kwamen zij daar aan?

Ook in het economische is het toch wel duidelijk, dat de mensch niet kan uitvinden al het werk Gods, dat onder de zon geschiedt (Pred. 8:17). Wie zal in concreto voor die menscheid kunnen zorgen? Er is zelfs geen wereldstatistiek bij te houden van het bestaan van al deze menschen. De economie heeft niet eens een overzicht over de menscheid, wat het bestaan betreft, gezwezen dan dat zij voor hun economische behoeften kan zorgen. Maar God kent ze allen.

Gods bestel gaat evenzeer over de kleeding van den rijken Parijzenaar als over de schort van geklopte boomschors van den Papoca — evengevoel over de woningen der Walchersche boeren als over de strooien hutten der negers in den Congo.

Daar is geen wereld-kleeding-distributie-magazijn, dat deze taak uit de hand van God zou kunnen overnemen — en geen woningbouw-concern is bij machte om in den wereld-woningbouw te voorzien.

Dát ze allen gekleed worden en plaats van woning en voedsel ontvangen, dat is zakelijk gesproken het wonder van Gods voorzienig bestel over het economische leven der menschen.

Als ge even stilstaat in een drukke straat van Amsterdam en ge ziet die menschen voorbij loopen één voor één — dan kan het u verwonderen, hoe toch al die menschen aan den kost komen. Ze zijn allen gekleed en gevoed, ze hebben allen een

van geloof en godsvrucht in de harten der jongeren. Zoo droeg dus het werk onder de knapen van meet af het karakter van zielzorg, al stond naast dit bewarend element al spoedig het vormende²⁾, wijl het levens bedoelde te zijn een vormschool voor de jongens. Die vorming was allereerst de godsdienstige. Men hield met de jongens gemeenschappelijke H. Communies, retraites, bezocht te zamen Mis en Lof, gaf godsdienstonderwijs en bezocht kloosters en godsdienstige verenigingen.

Daarnaast werd herhalingsonderwijs ingevoerd, gaven de patronaatsdirecteuren teekenonderwijs, sociaal onderricht (b.v. over het alcoholvraagstuk), terwijl ze tevens fungeerden als spelvaarders, registers der toneelclubs en beheerders van het spaargeld der leden. Al het werk lag dus in handen der geestelijken. Met groote tact wist Rome de mannen te kiezen, die „the makings“ van jeugdleider hadden en we moesten alle respect hebben voor de toewijding waarmee deze priesters hun taak volbrachten.

Echter — één mensch kan niet alles. Het patronaatwerk ontwikkelde zich zóó snel, dat meer en meer werd ingezien, dat men niet meer buiten de hulp der leeken kon. Bovendien werd de invloed van het ongelooft groter. Vooral na den oorlog. De Nederlandsche Patronaatsleider Rector de Groot sprak dan ook³⁾: „Zich stellend in het teeken van zijn tijd, wil het Congres met u de vragen van onzen tijd bespreken, om door gemeenschappelijk overleg te komen tot een instituut van Patronaatsopvoeding, dat, rekening houdend, zoowel met de gewijzigde psyche van de huidige jeugd, als met de invloeden van onzen modernen tijdgeest, het jongere geslacht zal maken tot een diep-christelijk geslacht, ook in de niet-christelijke omgeving; het zal vormen tot mannen, geschoold en berekend voor de plaats, die zij als hoofd van een gezin, als medeburgers van den staat en maatschappij zullen innemen.“

We zien hier duidelijk de richtlijnen van het nieuwe jeugdwerk aangegeven.

Had voordien het patronaatwerk soms meer

onderdak, verreweg de meesten hebben weeldo-artikelen: zij rooken cigarettens, ze hebben sieraden, ze loopen de winkels in en leggen daar geld neer — wat een kapitaal van geld in die beurzen der voorbijgangers, in kleeding, rijwielen en auto's. Hoe komen ze daaraan? Waarvandaan komt toch al die rijkdom, dat vermogen? Hoe vinden die menschen hun brood? Er is geen enkele landbouwer bij.

Vanwaar toch hun kleeding en weelde van gezellige huizen en geriefelijke keukens, vanwaar hun kinderwagens en parapluies, hun boeken en doos met taartjes? Dan is het antwoord niet: Van 't Gemeentebestuur van Amsterdam. Evenmin: van een Centraal-Bureau voor vermogensdistributie. Ook niet: van een gemeenschapskantoor.

En ook is het antwoord niet: van „het Kapitaal“. „Het kapitaal“ heeft geen Bestuur, noch een Bureau, noch een kantoor. Het heeft zelfs geen adres, dat men er mee correspondeeren kan.

„Het kapitaal“ is wel iets.

Wat het eigenlijk is, dat is nog niet zoo gemakkelijk te zeggen.

Het is zelfs zoo moeilijk, dat de beste economen het onder elkander nog niet geheel eens zijn, wat nu eigenlijk onder „kapitaal“ moet verstaan worden en wat niet.

Wanneer men studie maakt van hun verschillende theorieën, dan krijgt men den indruk, dat het meer een abstract begrip uit de leer der economie is, dan wel een concreet ding, dat zoo voor het grijpen is en dat ieder zoo maar kan waarnemen. „Kapitaal“ is meer een economisch begrip over een werkelijken toestand, dan wel een ding dat men zoo grijpen kan.

Zooals bijv. een financiële balans een begrip geeft van den werkelijken toestand van iemands bezit — maar toch geen ding is, dat men tasten en zien kan onder zijn bezittingen. Een balans rekent maar niet enkel met dingen, die men tasten kan als baar geld, huizen, landerijen, gereedschappen, meubels enz., maar ook met onzienlijke afschrijving, met onzienlijke schulden en met een onzienlijk saldo.

En zoo gezien: als begrip van den werkelijken financiële toestand geeft zij zeker iets, dat nader bij de waarheid is dan wat voor oogen te zien is als men bij dien man eens rondkijkt in zijn woning.

Biggekerke.

A. JANSE.

UIT DE HISTORIE

De Gezangenkweslie.

„Was in den vierden jaargang der „Stemmen voor Waarheid en Vrede“, destijds onder redactie van Ds L. Tinholt, dat Ds A. Brummelkamp, docent aan de Theologische School te Kampen, onder dagteekening van 14 Januari 1867, aldus reageerde op wat Ramanah geschreven had over den Ge-

het karakter van zoethouderij, althans bezighouden van een groep knapen in een eigen, (hier: Roomsche) sfeer, van nu af, zal er vormend werk moeten worden verricht. De vorming zal plaats hebben voor Kerk, Staat en Maatschappij. Ten tweede zal die vorming een psychologisch gefundeerde moeten zijn.

Eindelijk na vier jaar, in 1932, is alles, althans theoretisch, in kunnen en kruiken en kan de Aartsbisschop zijn diocesane richtlijnen geven.

De K. J. C. moet nu voortaan bestaan uit twee groepen en wel te de kernleden en 2e de clubleden.

In de kernclubs denkt men de jongens te geven wat ze voor hun geestelijk-zedelijke vorming nodig hebben.

Begrijpen wij het goed, dan zijn alle jongens verplicht, althans zedelijk, tot deze organisatie toe te treden. Maar naast het lidmaatschap van de kern-groep kan iedere jongen óók lid zijn van een vrije club. Zoo voelt de eene jongen meer voor een sportclub, de ander houdt meer van huis- vlijtwerk, terwijl een derde zich aangetrokken voelt tot het padvindingswerk.

De vrije clubs zijn rijk geschakeerd en bevatten voor „elk wat wils“.

De kerngroepen bestaan uit 8 leden, uit alle standen tezamen gebracht. Men lette er op, dat — in tegenstelling met de jeugdorganisatie voor ouderen, die standesgemátsz ingericht is, hier dus een eenheid gevonden wordt als bij ons op de Knapenvergaderingen.

In elke parochie is een priester met de leiding belast. Zijn titel is Diocesaan-Directeur. Hij wordt terzijde gestaan door een bestuur, dat uit de leiders der verschillende kerngroepen en vrije clubs bestaat. Deze groepsleiders worden door den diocesaan-directeur aangewezen. Het Leidersblad „Het Patronaat“ geeft de te volgen normen aan in een tot dat doel uitgewerkte methode.⁴⁾

Deze methodek is in hoofdzaak practisch. Allereerst wordt een leidersprogramma ontwikkeld. De leider, die dit programma heeft te volgen, kan ook gediplomeerd worden, mits hij den leiders-

zangenstrijf zingen van gij het dan bezwaar h ons Coll. I ligen onde hebben gec gedaan ha zang had een kwaad in het btruike v kwaad, eengemengd, is te on kwaad l een gezam zang; het boek dat en daaren dat Gods het waar

Ds L. J. zich in di een openb van Rhijn het vooroo ook in Ne seurwen de bij het g waren; en een uiter varige

Dit vuri naar een migen in klank, bij Tot de in 1875 it over „On Januari, 1 omtrent 0 J.Hzn. gal weer:

„Werd artikel (A meente g ning, beh de psalm worden. goedgekeu word in Daarbij danigheid mogen b gemeen, begrip... we beho zich te k zoodat v verkeerter gezangen Onze I

cursus, e gevolgd e geweest.

Bondsbes In hoo nen. Ten nisaties v standson

Werkmar hij met hoogte z vorming groepsinc eischt in schappen en lucht de Euch

Tenslo in zang wijl ook studie lo Wat d zij, alvro ingeschr zijn, in v mogen d zich goe tuchtregt van spel lid aang met een beloof (houden leven.

Wat r aangaat, maal per één uur gen wor lijke ope de leers dienstke Vad. en e. Punte